

Landet rundt paa Møder i den sidste Sommer, og som jeg ærligt maa tilstaa, jeg ikke er rigtig klar over. Fra konservativ og Venstres Side siger man, at den nuværende Regering er fuldstændig uden Evner, kan intet gennemføre. Jeg har ofte hørt disse Udtalelser, men jeg maa ærlig talt tilstaa, at jeg forstaa dem ikke, for ethvert Menneske i dette Land, der følger lidt med, maa dog vide, at Regeringen ikke har Flertal i noget af Rigsdagens Ting, og naar de Herrer, der tilhører Oppositionen, gaar ud og fortæller Folk dette, slaar de sig selv i Ansigtet, idet de jo selv gør alt muligt for, at Regeringen intet skal kunne faa gennemført. Hvis de ærede Medlemmer derimod var gaaet den anden Vej og havde vedtaget en Del af de Forslag, som mit Parti betragter som meget betydningsfulde, og disse Love efter at være traadt i Kraft havde vist sig at være umulige, saa havde der været nogen Mening i den Agitation, for saa havde man kunnet sige, at det, Regeringen havde faaet gennemført, havde vist sig at være umuligt. Men det kan jo ske endnu. Hvis de ærede Medlemmer, der tilhører Venstre og de Konservative, vil stemme for disse Forslag, saa gennemfører vi dem, og saa prøver vi Lovene, og saa skal vi nok komme til det Resultat, at de kommer til at virke særdeles heldigt for Befolkningen og Landet. Men dette, at man gaar ud og siger til Folk, at Regeringen intet kan gennemføre, hvad man selv forhindrer, fordi man har Magt til at gøre det, forekommer mig at være en højst mærkelig Agitation uden nogen som helst Realitet. Jeg haaber imidlertid, at Befolkningen er i Besiddelse af saa megen sund Sans og følger saa godt med i vort politiske Liv, at en saadan Agitation ingen Følger vil have for mit Parti, men snarere vil ramme dem, der bruger den.

Naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard under denne Debat har udtalt, at den store Arbejderkamp, som vi har gennemgaaet her i Landet, efter hans Mening burde være ordnet i en Haandevending, vil jeg sige til det ærede Medlem, at han forstaaer neppe rigtig, hvad denne Kamp var for en Kamp. Navnlig synes jeg, det fremgik af hans Udtalelser, at denne Kamp var en politisk Kamp, en Kamp rettet mod Samfundets Organisationer; det ærede Medlem udtalte udtrykkelig, at Hensigten var, at Danmark skulde kværkes, og derefter kom Turen til andre Lande. Jeg, der har deltaget i denne Kamp fra dens første Begyndelse til dens Slutning, kan forsikre, at ikke et eneste Menneske har tænkt paa,

at Kampen skulde føres eller førtes paa det Grundlag, og hvorfor skal man da udnytte en Situation som den? Arbejderen ejer kun sin Arbejdskraft, kun sine bare to Næver, og naar Forholdene i Samfundet udvikler sig paa den Maade, at baade Hustru og Børn kræver mere Brød, saa kan Arbejderklassen ikke undgaa Kampen, den maa tages. Saa megen social Forstaaelse burde Venstre og de Konservative have, at de kan indse, at en Arbejder ikke af politiske Grunde gaar ud i 2—3 Maaneder lang Kamp, jeg kan godt sige Sultekamp, for hvad vil det ikke sige med en ubetydelig Understøttelse at skulle holde sit Hjem saa nogenlunde oven Vande i saa lang Tid? Tror man, at noget fornuftigt Menneske gør det af politiske Grunde? — og jeg gaar udfra, at de ærede Konservative og Venstremænd i denne Sal vil være enige med mig i, at i vor Tid er Arbejderne i Besiddelse af en Oplysning saa stor, at de meget vel kan tænke over deres Handlinger. Jeg synes derfor, at jeg ikke kan lade denne Udtalelse staa uimodsagt, og jeg har ikke lagt Mærke til, at andre har tilbagevist denne Ytring, som det forekommer mig ikke burde fremsættes i en Rigsdag, hvor man jo helst overfor Befolkningen skulde staa saaledes, at naar man talte om alvorlige Sager, skulde disse alvorlige Sager behandles paa den Maade, Befolkningen kan kræve af os. Jeg kan altsaa berolige det ærede Medlem, som antagelig ikke er til Stede i Aften, med, at der ikke ligger noget som helst til Grund for den Tanke, han har faaet, og hvis det ærede Medlem løber rundt med den Udtalelse i Landet, vil jeg henstille til ham at standse den, for den har ingenting paa sig. Det var en økonomisk Kamp, en Kamp for Tilværelsen, og det Spejlbillede, denne Debat viser os, viser jo heller intet andet.

En Mængde Medlemmer har under denne Debat, ikke mindst under den lange Debat i Gaar, fortalt os, at Arbejderklassen er for godt stillet. Det Indtryk har jeg faaet, for hvis den ikke var for godt stillet, hvis den kunde klare sig, men heller ikke mere, med hvilken Ret staar man da her og kræver, at Tilstanden for Arbejderne skulde gøres daarligere? Man har jo ligefrem erklæret, at vore Virksomheder gaar til Grunde, hvis ikke Arbejderklassen bliver sat tilbage i Tiden. Jeg kan berolige ærede Medlemmer med, at hverken denne Rigsdag eller nogen anden Rigsdag har i sin Magt at sætte Arbejderklassen økonomisk tilbage, allermindst i dette Land, dertil er vore Organisationer for stærke, og det ærede